

майна, зазначеного у заповіті подружжя (ч. 4 ст. 1243 ЦК) [5].

Заповіт подружжя крім позитивних, має також і негативні риси. Ми погоджуємось з вченими, які вказують на істотні обмеження, що зумовлюються цим правочином, оскільки волевиявлення, зроблене задовго до часу смерті другого з подружжя, може негативно вплинути на його права. Так, матеріальний і фізичний стан одного з подружжя, що залишиться живим, може істотно погіршитися після смерті іншого з подружжя. Виходом з цієї ситуації може стати укладення договору довічного утримання, але майно знаходитиметься під заборонаю відчуження. Отже, така об'єктивна умова може бути підставою для скасування або часткової зміни заповіту подружжя судом [З. с. 10111].

Отже, складання подружнього заповіту є одним із поширених форм заповіту. У даному заповіті є як багато позитивних сторін, так і недоліків, але ці недоліки є лише для живої особи, адже вона не зможе змінити умови заповіти за власним розсудом. Дана форма заповіту є зручною та практичною, адже такий заповіт простіше скласти, а спадкоємцям отримати спадок. Отримати спадок з одного джерела швидше ніж з двох по черзі. Що стосується особистого майна кожного з подружжя, то щодо нього дозволено скласти окремі заповіти.

Бібліографічні посилання:

1. Грищенко Л.А. Заповіт подружжя / Л.А. Грищенко. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: (<http://grishenko.org.ua/index.php/ЗАПОВІТ%20ПОДРУЖЖЯ/stat2/9-stat2>)
2. Заповіт подружжя. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ocinka.com/ukr/notary/marriage.html>
3. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: У 2 т. / За ред. О.В. Дзери, Н.С. Кузнецової, В.В. Луця. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – Т. II. – 1088 с.
4. Ромовська З.В. Реформа спадкового права / З.В. Ромовська // Українське право. – 1997. – № 1. – С. 105-107.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
6. Юніна М.П. Особливості правового регулювання спільного заповіту подружжя / М.П. Юніна // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. – 2017. – Вип.3. Том 1. – С. 125-127.

Плескачова Владислава Сергіївна,
курсант другого курсу ФПФODP
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В ІНТЕРНЕТІ

Актуальність даної теми полягає в тому, що сьогодні Інтернет став найбільш важливим джерелом інформації, ніж друковані ЗМІ. В Інтернеті ми

можемо знайомитися з новинами за допомогою електронних версій на сайтах. І внаслідок цього значно зросла увага правоохоронних органів до діяльності Інтернет-ресурсів, які використовують об'єкти інтелектуальної власності: музичні твори, фото- та відео зображення тощо. Чимало авторських творів, загальнодоступних в мережі Інтернет, опинилися там на протизаконних основах, а саме, з недотриманням інтелектуальної власності.

В юридичній науці захист авторських прав в Інтернеті розглядалися у працях: Андрє Люка, Ю.М. Батуріна, В.І. Жукова, В.О.Калятіна, С.В. Малахова, С.В. Петровського, І.М. Рассолова, Г.А. Свєрдлика, А.Г.Серго, Л.С. Сімкіна та інших.

В Україні відносини використання об'єктів авторського права в мережі Інтернет регулюються національними нормативними актами, зокрема Цивільним кодексом України, Законом України «Про авторське право і суміжні права». Ці акти встановлюють основні права та обов'язки осіб, які здійснюють діяльність з об'єктами інтелектуальної власності в Інтернеті. Так, розміщення будь-якого твору в Інтернеті, тобто його відображення у загальнодоступній електронній системі інформації, відповідно до статті 442 Цивільного кодексу України, є його оприлюдненням [1].

Інтернет – всесвітня система взаємосполучених комп'ютерних мереж, що базуються на комплекті Інтернет-протоколів. Інтернет також називають мережею мереж. Інтернет складається з мільйонів локальних і глобальних приватних, публічних, академічних, ділових і урядових мереж, пов'язаних між собою з використанням різноманітних дротових, оптичних і бездротових технологій [3].

Необхідно зауважити, що у статті 50 ЗУ «Про авторське право і суміжні права» чітко визначено, які дії є недодержанням авторського права та суміжних прав, в тому числі й у електронних мережах, та дають підстави для судового захисту. Так вчинення будь-якою особою дій, які порушують особисті немайнові права суб'єктів авторського права і суміжних прав, піратство (опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників, фонограм, відеограм і програм організацій мовлення); плагіат (опублікування чужого твору під своїм іменем); вчинення дій, що творять загрозу порушення авторського права і суміжних прав; публічне сповіщення об'єктів авторського права, з яких без дозволу автора вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема в електронній формі та інше.[8]

Якщо у разі використання об'єкта інтелектуальної власності без відома автора, зафіксувавши порушення інтелектуальної власності, автор може самостійно або з допомогою уповноваженої особи завжди може звернутися до суду з метою захисту своїх прав та вимагати компенсації. Після цього, згідно статті 52 ЗУ «Про авторське право і суміжні права», автор має право звернутися до суду [2].

Відповідачем у таких справах може виступати як власник домену, так і сам провайдер, який дозволив на своєму сервері розміщення домену, що став віртуальною територією порушення авторського права. Однак, це буде можливим лише у випадку наявності інформації про фізичну або юридичну особу, що є адміністратором серверу чи домену. Нажаль, зазвичай зазначені дані є невідомими, що практично унеможливає подання позову до суду. До того ж, важливо зазначити, що спір через порушене право авторства має розглядатися за місцем знаходження відповідача, а отже, якщо сайт, домен, провайдер тощо, зареєстрований у іншій країні світу, то судова справа має проводитися саме у цій державі. Це, у свою чергу, створює ще один проблемний аспект захисту авторських прав у мережі Інтернет.[4]

Незаконне копіювання як одна з проблем захисту авторського права завдає значної шкоди авторам книг, фільмів, авторам та виконавцям музичних творів, оскільки перешкоджає їм отримувати доходи за їхню діяльність та утримує їх від подальшого інвестування в творчу діяльність, що може навіть підірвати розвиток тієї чи іншої сфери творчої діяльності.[6]

Особливої уваги заслуговує також таке порушення авторського права, як плагіат. Однією з найважливіших передумов поширення плагіату на сьогодні є розвиток Інтернету, що спричиняє неконтрольований рух інформації, обсяги якої постійно збільшуються. Плагіатом вважається опублікування повністю або частково чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору. Плагіат вирізняється саме присвоєнням чужого авторства. При піратстві, наприклад, може відбуватися розповсюдження чужих творів без дозволу автора, але ім'я справжнього автора не приховується. Тобто у даному випадку немайнові права автора зберігаються, чого не можна сказати про плагіат, де порушуються, як майнові, так і особисті немайнові права автора. Цікаво зауважити, що плагіатом не вважається використання змісту, суті, ідеї, теорії, концепції чужих творів шляхом цитування (обов'язкове посилання на автора) [5].

Ще одним цікавим та суперечливим питанням є існування і функціонування електронних бібліотек, та їх вплив на авторське право. Електронною бібліотекою вважається онлайн ресурс, де розміщуються літературні твори, які можуть бути переглянуті усіма користувачами Інтернету.

Якщо розглядати власне веб-сайти як об'єкти права інтелектуальної власності, то вищевказані правові прогалини можуть використовуватися задля влаштування масових порушень в Інтернеті, наприклад, кібератаки на захищені сервери з метою вилучення конфіденційної інформації, що може призвести до загрози національній безпеці держав тощо. Часто при такого виду порушеннях економічні мотиви переплітаються з політичними і інколи дуже важко прослідкувати що ж є першопричиною конфлікту. В даному контексті важливо звернути увагу й на те, що інформаційні технології стають небезпечним знаряддям і в руках терористичних та інших злочинних угруповань, і наслідки від таких кібератак можуть призводити до справжніх соціальних колапсів [3].

Законодавець повинен підвищити рівень покарань за порушення у вказаній сфері залежно від рівня суспільної небезпеки. Уряд активними діями повинен довести суспільству, що він не потуратиме порушенням авторських прав у сфері інформаційних технологій і за їх допомогою [7].

За останні десятиріччя розвиток законодавства супроводжується збільшенням кількості питань у правовому регулюванні використання інформаційних технологій. Аналізуючи актуальні проблеми у сфері охорони й захисту прав інтелектуальної власності, приходимо до висновку щодо необхідності вдосконалення як внутрішньодержавного законодавства, так і міжнародного права у даній сфері. Потребують оновлення договори ВОІВ, що може бути реалізоване шляхом перегляду існуючих договорів, а також прийняття нових положень, які мають закрити присутні на сьогодні недоліки. А також потрібно провести належну імплементацію таких договорів усіма без винятку державами, що полегшить міжнародно-правове регулювання сфери охорони авторських і суміжних прав та сприятиме більш швидкому рішенню присутніх проблем даної сфери.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. : станом на 06 жовтня 2017 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40 – 44. – Ст. 356.
2. Проблеми захисту авторських прав в інтернеті / Аврамова О.Є., Разіна О.І. // Вісник НТУ «ХПІ». Серія: Актуальні проблеми розвитку українського суспільства. – Харків: НТУ «ХПІ», 2013. – № 6(980). – С. 26-29.
3. Холіна А.Г., Тюльченко І.К. Проблеми захисту інтелектуальної власності в Інтернеті.
4. Інтернет. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B5%D1%82]
5. Шемшученко Ю.С., Большицький Ю.Л. Інтелектуальна власність в Україні: проблеми теорії і практики: зб. наук. статей / За ред. Ю.С. Шемшученко, Ю.Л. Бошицького. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2002. – 424 с.
6. Гуменюк О., Арданов О. Плагіат та інші актуальні проблеми реалізації авторського права у діяльності засобів масової інформації // Інтелектуальна власність. – 2009. – № 5. – С. 13-21.
7. Захист авторського права у мережі Інтернет: адміністративно-правовий. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу [http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/54758/%C2???history=0&pfid=1&sample=20&ref=0]
8. Проблеми захисту авторських прав в Інтернеті. [Електронний ресурс]. – Режим доступу [http://www.kpi.kharkov.ua/archive/наукова_періодика/vestnik/Актуальні%20проблеми%20розвитку%20українського%20суспільства/2013/6/ПРОБЛЕМИ%20ЗАХИСТУ%20АВТОРСЬКИХ%20ПРАВ%20В%20ІНТЕРНЕТІ.pdf???history=0&pfid=1&sample=4&ref=0]

Кир'янова Вероніка Олегівна,
курсант другого курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВО ДИТИНИ НА ЖИТТЯ

Життя зароджується з моменту запліднення – це означає, що з перших хвилин дитина має право з'явитися на світ.

Відповідно до статті 6 Конвенції про права дитини, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН 20 листопада 1989 року держави-учасниці визнають, що кожна дитина має нероздільне право на життя. В Конвенції сказано «дитиною» є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до даної особи, вона не досягає повноліття раніше. У Сімейному кодексі України вказано, що «правовий статус дитини має особа до досягнення нею повноліття». Тобто, національне законодавство так само як, і законодавство України не дають поняттю «дитина» чіткого визначення[1].